

...186

DULCEA IPOCRIZIE A BĂRBATULUI MATUR

de
Tudor Popescu

Teatrul
„ Ion Vasilescu “
7 ianuarie 1983

Eșafodajul regizoral Ingenios imaginat de Alexandru Tocilescu și-a mai pierdut din strălucire. Gagurile nu mai par la fel de „subtile“ ca la început. Aluziile parodice s-au diluat. Dimensiunea grotesc-suprarealistă s-a diminuat. Canavaua reprezentației (textul) apare și mai fragilă. La trei ani de la premieră, interpretii nu au obosit însă; au încă entuziasm, iar spectatorii îi răsplătesc cu risete și aplauze. Pe Hamdi Cerchez, pentru hazul său nativ (pe care n-ar fi nevoie să-l îngroașe cu „ieșiri nevricoașe“ soldate cu deteriorarea recuzitei). Pe Sanda Maria Dandru, pentru autenticitatea imaginii de nevastă agasată și agasantă, dar mai ales pentru „jocul nevăzut“ al glasului înregistrat pe bandă. Pe Marieta Luca, pentru reușita compoziție (care și-a mai pierdut din insolit). Pe Constantin Rășchitor, pentru caricatura cam apăsată, actorul, ne-rezistind tentației de a șarja. Sint aplauzați, de asemenea, și noii veniți în distribuție și în trupă (chiar dacă numele lor pot fi aflate doar de pe afișul din stradă.) Geo Dobre (cu

o fizionomie nu tocmai adecvată rolului) a preluat schema personajului din interpretarea inițială, fără aceeași eficacitate comică. Cătălina Bârcă (simpatice și cu o mimică extrem de mobilă) schițează cu umor și detașare portretul misterioasei infractoare, de profesie — balerină, de condiție — frivolă.

Irina COROIU

...104

HAINA CU DOUĂ FEJE

de Stanislav

Stratiev

Teatrul
Giulești

6 ianuarie 1983

Mutat de pe scena cu turnantă din Giulești în eleganta sală „Majestic“, spectacolul regizat de Alexandru Tocilescu și-a păstrat în linii mari aspectul inițial atât de apreciat. Doar pe alocuri ritmul reprezentației a devenit trenant, ceea ce îi determină pe unii actori să acționeze pe cont propriu. Jorj Voicu și, în măsură mai mică, Paul Ioachim vor să „dez-morțească“ publicul și capătă aplauze prin efecte mult prea facile însă. Sebastian Papiiani evoluează ceva mai modest decât la premieră, în schimb Anei Trofin îi reușește criza în falset — moment de tensiune ce trebuie să sugereze registrul tragic al întregii alegorii. Inadvertențe din programul de sală fac ca Anca Ledunca, Mircea Dumitru și Adrian Vișan să joace „incognito“. Spectacolul merită văzut și re-

văzut pentru Mihail Stan, care își continuă cu exemplară probitate profesională demonstrația de virtuozitate actricească în rolul Funcționarului cu multiple, cameleonice metamorfozări. Cînd coleric, cînd flegmatic, sanguin dar și melancolic, intolerant, intransigent sau total opac, de-a dreptul ostil, jovial sau morocănos, receptiv, cooperant, complice chiar, agresiv sau tandru, insul intrupează „global“ o racilă socială: birocrăția, sistem consolidat pe demagogie, care funcționează în virtutea unor inerții.

I. C.

...55

HAROLD ȘI MAUDE

de Colin Higgins

Teatrul
de Comedie
10 februarie 1983

La mai bine de doi ani de la premieră, spectacolul arată surprinzător de tânăr, de proaspăt, cu ritmuri care n-au încetinit, obosite, nici nu s-au accelerat din plictiseală. Meritul principal rămîne al Sandei Toma, al cărei joc comunică, prin sensibilitatea trăirii nealterate de rutina multelor reprezentații, o stare de emoție. Tăcerile păstrează tensiunea gândului nerostit și vibrația sentimentului ocrotit cu discreție. „Metronomul“ pornit de interpreta rolului principal ordonează, echilibrează montarea, oferindu-ne o reconfortantă probă de profesionalism.

Cristina
DUMITRESCU